

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudkyně Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., ve věci

žalobce: **D.H.**, narozen dne XX
státní příslušnost Ukrajina
bytem H. 783/6, L.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č. j. OAM-20/ZA-ZA11-VL16-2018,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 6. 2018, č. j. OAM-20/ZA-ZA11-VL16-2018, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 8. 1. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, k níž dne 16. 1. 2018 poskytl údaje. Uvedl, že se narodil v L., je pravoslavný křesťan, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani nebyl politicky aktivní. Žalobce je zdravý, má manželku a jednoho syna, jeho rodinní příslušníci jsou také státními příslušníky Ukrajiny a spolu s ním žádají o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalobce na Ukrajině naposledy bydlel ve městě N. v I.-F. oblasti, do České republiky přicestoval koncem prosince 2017 autobusem. O mezinárodní ochranu žádá poprvé, kvůli válečným operacím v jeho domovském městě L.. Viděl, co válka udělá s dětmi, nechce, aby něco takového musel prožívat jeho syn, proto po vypuknutí ozbrojeného konfliktu v L. okamžitě s rodinou odjel.

2. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden rovněž dne 16. 1. 2018. Žalobce uvedl, že jakmile začala v roce 2014 v L. válka, s rodinou odjeli do Ruska za biologickým otcem manželky, kde zůstali 90 dní, jak povoloval zákon. Poté se přestěhovali do města N. v I.-F. oblasti, kde v té době již pobývali rodiče manželky. Získali tam status přesídlence a žili tam tři roky. Zaregistrovali se na sociálním orgánu a bylo jim umožněno pracovat, práci si hledali sami. Jako vnitřně přesídlené osoby dostávali od státu finanční pomoc, u dospělých osob činí tato částka přes 400 hřiven měsíčně, u dítěte přes 800 hřiven měsíčně. Jeho rodina dostávala 1 300 hřiven měsíčně, protože manželka pracovala neoficiálně. V N. bydleli v domě, s jehož majitelkou měli uzavřenou smlouvu o bezplatném užívání nemovitosti, platili pouze služby. Žalobce si po přestěhování do Ivano-Frankovské oblasti do měsíce našel práci, nejprve v továrně a později v obchodě s elektronikou. Před odjezdem do České republiky požádal o rozvázání pracovního poměru a práci ukončil. Důvodem k opuštění Ukrajiny byly problémy s bydlením. Majitelka pronajatého domu potřebovala dům pro svého syna a rodina žalobce neměla dost peněz na pronájem jiného bytu. Žalobce vysvětlil, že se sice mohli obrátit na ukrajinské státní orgány s žádostí o pomoc, ale to by znamenalo vyřizovat mnoho dokumentů, což je časově náročné, a dle žalobce se to nevyplatí. Na otázku, zda by z vlasti odjeli, pokud by nedostali výpověď z bezplatného bydlení, žalobce odpověděl, že by ve vlasti asi zůstali. Žalobce dále uvedl, že v L. nadále žije jeho matka a otčím. Rodiče manželky jeho rodině nabídli pomoc v České republice, mohou teď u nich bydlet a rodiče jim mohou zpočátku finančně pomáhat. Žalobce konstatoval, že manželka se synem odjela do České republiky dříve než on, protože on si musel vyřídit biometrický pas. Žalobce pobýval v České republice již v září 2017, o mezinárodní ochranu ale nepožádal, protože ještě měli zajištěno ubytování v N.. Výpověď z domu, kde bydleli, dostali až v říjnu nebo v listopadu 2017. O azyl požádal po oslavě Nového roku, na níž se setkala celá rodina, a vše kolem žádosti o azyl prodiskutovali. O situaci v L. bližší informace nemá. Od matky, se kterou si volá přes skype, ví, že situace je složitá, je problém najít práci, zajistit potraviny. Lidé, kteří se uchýlili na území pod vládou ukrajinské armády, přicházejí o své domovy. Dům manželčiny matky, v němž žalobce naposledy v L. s rodinou žil, shořel. Od roku 2014, kdy L. opustili, žalobce v L. nebyl. Žalobce uvedl, že neví o tom, že by bylo možné si na Ukrajině oficiálně vyřídit pracovní vízum a přijet do České republiky pracovat, zákon o pobytu cizinců nezná, musel by se

obrátit na právníka. Tchyně, která takové vízum má, si ho vyřídila už dávno. V návratu na Ukrajinu žalobci brání válečné operace na východě země, absence ubytování a chování lidí ze západní Ukrajiny k lidem z východu. I k nim se většina lidí v N. chovala negativně a nazývala je separatisty, říkali mu, že by měl odjet zpátky do L. bránit svoje město. Žádné jiné potíže ale na Ukrajině neměl.

3. Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu. Vycházel přitom především z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z informace MZV ČR č. j. 107318/2017-LPTP ze dne 3. 8. 2017, informace MZV ČR č. j. 110105/2014-LPTP

ze dne 1. 8. 2014, informace OAMP - Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 22. 1. 2018, zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN

pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině v období 16. 2. až 15. 5. 2017 ze dne 13. 6. 2017, výroční zprávy Freedom House - Ukrajina ze dne 5. 2. 2018, výroční zprávy Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018 a z výroční zprávy Amnesty International 2018 - Stav lidských práv ve světě - Ukrajina ze dne 22. 3. 2018. Žalovaný nezjistil žádný důvod

pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14 zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení bylo objasněno, že hlavním důvodem žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je snaha

o legalizaci jeho pobytu v České republice. Žalobce popsal, že po příjezdu do České republiky

na pozvání tchyně o mezinárodní ochranu požádal poté, co věc při oslavě Nového roku s rodinou konzultovali a rozhodli se to prostě zkusit. K tvrzení žalobce, že se někteří obyvatelé N. k jeho rodině chovali negativně, nazývali je separatisty a žalobci doporučovali,

aby odjel zpět bránit svoje město, žalovaný odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6A 571/94. Konstatoval, že jestliže orgány státní moci takové jevy cíleně potírají a čelí jim, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt. Žalovaný zdůraznil, že žalobce také hovořil pouze

o nepřijetí ze strany některých obyvatel, netvrdil, že by se stal terčem vážných slovních, natož fyzických útoků ze strany těchto osob. Na ukrajinské orgány se ohledně těchto údajných problémů s žádostí o pomoc nikdy neobrátil. Žalobce tak nevyužil k řešení svých případných problémů v zemi původu, které navíc nikdy nedosáhly intenzity pronásledování, právní prostředky, které mu dává země jeho původu k dispozici, a raději po ztrátě levného ubytování ukončil pracovní poměr a vycestoval z vlasti.

4. Protože nebyly naplněny důvody pro udělení azylu, žalovaný posuzoval, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Konstatoval, že žalobce neuvedl a ani žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, na jejichž základě by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Nezjistil ani žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce byl na Ukrajině vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle §

14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení.

5. Žalovaný rovněž posuzoval, zda by žalobci na Ukrajině hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Odkázal na zprávu Vysokého komisaře OSN

pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině v období 16. 2. až 15. 5. 2017 ze dne 13. 6. 2017 a informace OAMP, Ukrajina - Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 22. 1. 2018, z nichž vyplývá, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné pokládat

ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný zdůraznil, že si je vědom probíhajících ozbrojených střetů mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v části Doněcké a Luhanské oblasti na Ukrajině. Žalobce nicméně žil před odjezdem z vlasti v Charkovské oblasti, tj. oblasti nacházející se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády, která proklamuje vládu demokracie a práva. Dle citovaných informací není žádný důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Ve zbytku země je bezpečnostní situace dlouhodobě nezměněná, zcela stabilní, nedochází v něm k ozbrojeným střetům. Žalobce sám také žádné nebezpečí pramenící z tamější situace nezmínil a nehovořil ani o jakémkoliv bezpečnostním incidentu, ke kterému by v jeho blízkosti došlo, či pro který by se rozhodl svou vlast opustit. Žalovaný dále zmínil zákon o zajištění práv a svobod vnitřně přesídlených osob, jehož institutu žalobce využil a přesídlil celou svou rodinu do Ivano-Frankovské oblasti.

6. Protože dle žalovaného není vycestování žalobce v rozporu ani s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, když žalobce může svůj rodinný život realizovat v bezpečných oblastech své země, nejsou splněny podmínky udělení doplňkové ochrany dle § 14a žalobci. Závěrem žalovaný konstatoval a zdůvodnil, že u žalobce nejsou splněny ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, a doplňkovou ochranu mu neudělil.
7. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou. Namítal, že žalovaný porušil § 14a zákona o azylu a dále § 3 a § 50 odst. 2, 3, 4 správního řádu. Dle žalobce žalovaný řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, v důsledku čehož nesprávně aplikoval § 14a zákona o azylu. Žalobci měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu, neboť mu hrozí nebezpečí vážné újmy spočívající ve vážném ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalobce nesouhlasil s posouzením hrozícího nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobce nerozporoval hodnocení žalovaného, že ozbrojený konflikt neprobíhá na celém území Ukrajiny, podmínku existence hrozby vážné újmy je však možno naplnit i ve vztahu k určité části území země původu žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobci taková újma hrozí ve vztahu k městu L., odkud v roce 2014 uprchl. V roce 2015 zde byl zničen jejich dům a v současné době

se ani nemají kam vracet. O špatné bezpečnostní situaci na východě Ukrajiny včetně negativního dopadu na civilní obyvatelstvo hovoří řada zpráv mezinárodních organizací a orgánů, jakými jsou např. UNHCR, Human Rights Watch, United Nations Human Rights Monitoring Mission in Ukraine, Amnesty International či International Crisis Group. O tomto tématu informují světová i česká média.

8. Dle žalobce je v dané věci stěžejní otázkou možnost jeho vnitřního přesídlení z L., odkud pochází, do jiné oblasti Ukrajiny. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93, dle něž je při posuzování možnosti vnitřní ochrany nezbytné hodnotit především reálnost, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Žalobce rovněž zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, podle něž by měl správní orgán vzít v potaz, zda je jiná část země pro žadatele dostupná, zda je přesun do jiné části země účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti, zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. UNHCR poukazuje na nutnost posoudit řadu faktorů včetně osobní situace žadatele a toho, zda by jedinec mohl po přesídlení žít bez nepřiměřeného příkoří v oblasti přesídlení. Žalovaný nevzal v potaz problémy, kterým vnitřně přesídlené osoby na Ukrajině čelí, přestože je žalobce již během pohovoru popsal. Nárok na peněžitou pomoc 400 hřiven na osobu mají pouze vnitřně přesídlené osoby, které pracují. Najít si práci však bylo velmi obtížné, stejně jako najít finančně dostupné bydlení. Za bydlení v domě, kde žalobce s rodinou bydlel od roku 2014, platil pouze služby, nikoli nájem. Sociální byty pro vnitřně přesídlené osoby na Ukrajině neexistují. Manželka žalobce zmiňovala, že se jim v N. nepodařilo najít pro syna místo ve škole. Další problém, na který žalobce i jeho manželka při pohovorech upozorňovali, byla jejich diskriminace ze strany místních obyvatel, kteří je označovali za separatisty. Žalovaný k těmto skutečnostem hovořícím ve prospěch žalobce nepřihlédl, čímž porušil § 50 odst. 3 a 4 správního řádu.
9. Žalobce dále uváděl, že uplatňování novely ukrajinského zákona o zajištění práv a svobod vnitřně přesídlených osob v praxi není dostatečné, pomoc není vždy reálně dosažitelná. Příslušné ukrajinské orgány nepodnikly dostatečné kroky k zajištění bydlení pro vnitřně přesídlené osoby. Nedostatek pracovních příležitostí a slabá ekonomika nutí mnohé přesídlené osoby žít v neuspokojivých podmínkách, jako jsou kolektivní centra a jiná dočasná ubytování. V důsledku toho, že vnitřně přesídlené osoby jsou zbavené politických práv, podléhají pravidelným kontrolám úřadů a čelí nepřiměřeným těžkostem při přístupu k veřejným službám, jsou vystaveny riziku, že se ve společnosti stanou marginalizovanou skupinou osob. Aby bylo možno požadovat institut vnitřního přesídlení za efektivní, je nutné, aby jím nedošlo k extrémnímu zhoršení sociálního a ekonomického postavení žalobce, kterým má být zajištěn náležitý standard lidského žití. V případě žalobce by však ke zhoršení sociálního a ekonomického statusu mohlo dojít. Žalobce proto navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

10. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního spisu, s žalobními námitkami nesouhlasil a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce při pohovoru, shromážděné informace o zemi původu a na napadené rozhodnutí. Žalovaný trval na tom, že skutkový stav zjistil dostatečně a pro své rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu žalobce. Během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany měl žalobce možnost uvést důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádal. Při následném pohovoru mu bylo umožněno, aby uvedl i další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz při posuzování jeho žádosti. Žalobce měl také možnost předložit doklady, které by jeho tvrzení podpořily. Potřeba žalobce legalizovat si na území České republiky svůj další pobyt z důvodu tvrzeného zhoršení jeho sociálního a ekonomického statusu v jiné části Ukrajiny v případě vnitřního přesídlení, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany nesupluje pobytové řízení cizinců. K otázce efektivnosti a dostupnosti vnitřní ochrany žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde se k této otázce dostatečně vyjádřil. Závěrem žalovaný zdůraznil, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem, a podrobně zdůvodnil, na základě jakých skutečností rozhodl.
11. Ve věci proběhlo dne 17. 1. 2019 ústní jednání. Žalobce odkázal na obsah podané žaloby a doplnil, že se mu dne 5. 11. 2018 v České republice narodila dcera Milana. Navrhoval provést důkaz rodným listem dcery. Soud důkaz rodným listem dcery žalobce neprovedl, protože to pro posouzení důvodnosti žaloby považoval za nadbytečné. Žalovaný setrval na správnosti svého rozhodnutí.
12. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Pokud žalobce poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav, odkazuje krajský soud na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikován pod č. 181/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, či ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66, publikován pod č. 181/2004 Sb. NSS. Podle krajského soudu byl skutkový stav věci zjištěn v intenzitě nevyvolávající důvodné pochybnosti. Žalovaný se dostatečně zabýval důvody, pro které žalobce požadoval udělit mezinárodní ochranu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je to právě žalobce, kdo v azylovém řízení určuje a svými

tvrzeními vymezuje směr dalšího postupu správního orgánu rozhodujícího o žádosti o udělení mezinárodní ochrany tím, že pravdivě vylicí všechny důvody, které ho vedly k opuštění země původu, a jen na žalobci je, jaké důvody v žádosti a následném pohovoru uvede. Jen důvody žalobci uvedenými je pak správní orgán povinen se zabývat, neboť by bylo zcela proti smyslu a účelu azylového řízení, aby správní orgán, potažmo soud, posuzoval důvody jiné, žalobcem nesdělené, zvláště když správní orgán dal žalobci dostatečnou možnost uvést všechny důležité skutečnosti na podporu jeho žádosti o udělení azylu, což z podrobného protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany jasně vyplývá.

14. Mezi účastníky navíc není zásadního sporu ohledně skutkového stavu věci. Žalovaný své rozhodnutí vystavěl na tom, že ozbrojený konflikt probíhá pouze na východě Ukrajiny, konkrétně v Doněcké a Luhanské oblasti. Žalobce sice pochází z Luhanské oblasti, nicméně před vycestováním do České republiky žil již od r. 2014 po dobu tří let ve městě N. v I.-F. oblasti, kde je situace stabilní, konflikt zde neprobíhá. Tyto skutečnosti plynou i z tvrzení samotného žalobce. Rozkol v názoru účastníků řízení spočívá v hodnocení toho, zda návratem na Ukrajinu hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu. Stěžejní žalobní námitka totiž spočívá v tvrzení, že žalobci v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ani vnitřní přesídlení mimo L. oblast by situaci žalobce dle jeho mínění adekvátním způsobem nevyřešilo.
15. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
16. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
17. Soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se možnými důsledky návratu žalobce do vlasti podrobně zabýval. Soud má za správný závěr žalovaného, že u žalobce nebyla shledána hrozba nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a odst. 2 zákona o azylu. Pokud se jedná o závěr správního orgánu o nesplnění podmínek

pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, Nejvyšší správní soud

se v minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista

z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (srov. např. usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24, ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Azs 287/2015-20 či ze dne 10. 11. 2016, č. j. 10 Azs 189/2016-39). Zhoršená bezpečnostní situace panuje ve dvou oblastech z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou

a L. oblast. Ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní a občané Ukrajiny své případné aktuální potíže řeší přestěhováním se v rámci země. Nelze proto tvrdit, že každý, kdo pochází z východní části Ukrajiny, resp. z Luhanské či Doněcké oblasti zasažené ozbrojeným konfliktem, má automaticky nárok na doplňkovou ochranu z důvodu nebezpečí vážné újmy

ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný dostatečným způsobem zjistil a popsal, že na Ukrajině neprobíhá takový konflikt, který by mimo dvě uvedené oblasti ohrožoval civilisty ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

18. Pokud jde o možnost vnitřního přesídlení, žalobce sám poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74. Zde Nejvyšší správní soud vycházel ze závěrů formulovaných již ve svém rozsudku ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93,

a konstatoval, že existují čtyři kritéria pro posouzení možnosti vnitřní ochrany: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti; a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Jak žalobce správně uvedl, tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně.

19. V daném případě jsou dle názoru soudu všechny uvedené podmínky splněny, což je závěr, k němuž zjevně dospěl i žalovaný. Splnění podmínek plyne především ze skutečnosti, že žalobce sám před vycestováním do České republiky možnosti přesídlení v rámci Ukrajiny využil

a po dobu tří let s rodinou žil ve městě N.. Je tedy zjevné, že jiná část Ukrajiny byla pro žalobce dostupná, přesunem se žalobce vyhnul konfliktu ve východní části země, z tvrzení žalobce nevyplývalo, že by měl být z jakéhokoli důvodu nucen k navrácení do původní oblasti ani to, že by ochrana v Ivano-Frankovské oblasti nesplňovala minimální standard ochrany lidských práv. Nic takového pak nevyplývá ani ze zjištění žalovaného. Sama skutečnost,

že ze žalobce měl pocit nepřijetí ze strany části místních obyvatel, kteří jeho rodinu považovali

za separatisty, nezakládá pochybnosti o minimálním standardu lidskoprávní ochrany v místě.

Jak správně zdůraznil žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobce netvrdil, že by se v této souvislosti stal terčem nějakých slovních, natož fyzických útoků ze strany místních

obyvatel,

a už vůbec ne ze strany ukrajinských státních orgánů či bezpečnostních složek, na které se v této souvislosti nikdy neobrátil. Ze zjištění žalovaného i výpovědi žalobce naopak plyne, že Ukrajina vyvíjí snahu o pomoc přesídleným obyvatelům. Skutečnost, že tato pomoc není vždy považována za dostatečnou či efektivní, neznamená nerespektování minimálního standardu ochrany lidských práv a není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany žalobci. Z žádných zjištění žalovaného nevyplývalo, že by přesídlené osoby na Ukrajině byly zbaveny politických práv, žalobce ostatně ve správním řízení nic takového netvrdil.

20. Z žádosti o mezinárodní ochranu a z provedeného pohovoru s žalobcem vyplývá, že důvody k vycestování žalobce do České republiky byly zejména ekonomické. Soud nepochybně, že ekonomická situace žalobce se poté, co byl nucen opustit L. patrně zhoršila. Ani nedobrá ekonomická situace ale není sama o sobě relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Životní podmínky v Ivano-Frankovské oblasti, kde žalobce s rodinou mezi lety 2014 až 2017 žil, pak nelze označit za neakceptovatelné. Žalobce si prakticky hned po přestěhování našel práci a pracoval až do svého odjezdu do České republiky, rodina pobírala od státu peněžitou pomoc určenou vnitřně přesídleným osobám. Žalobce také připustil, že se po ztrátě výhodného bydlení měl možnost obrátit s žádostí o pomoc na příslušné sociální orgány, což ale neudělal, ale rozhodl se s rodinou vycestovat do České republiky. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není bez dalšího ani narození žalobcovy dcery v České republice. Soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů; v ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů. Azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodu upravených v zákoně o azylu.
21. Soud proto uzavírá, že v řízení nebylo zjištěno, že by žalobci návratem na Ukrajinu hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Z tohoto důvodu nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany žalobci. Žalovaný v návaznosti na tvrzení žalobce odpovídajícím způsobem zjistil skutečný stav věci, k čemuž si opatřil dostatek podkladů. Přihlédl i k v žalobě označeným skutečnostem, z nichž žalobce dovozoval splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný tyto skutečnosti nepominul, pouze v nich, na rozdíl od žalobce, důvod pro udělení doplňkové ochrany nespatořoval. Skutečnost, že žalovaný vyhodnotil zjištěné skutečnosti odlišně od představ žalobce, neznamená, že se žalovaný s takovými skutečnostmi nevypořádal.
22. Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 17. leden 2019

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně